

[Ib Christensen]

miske politik, valutapolitik osv. som et alternativ til denne regerings politik, der ikke er håb om kan løse noget som helst.

Wilhelm (VS):

Den radikale gruppeformand har sammenlignet SV-regeringens programerklæring med Madsen-Mygdals, og det blev hr. Kjeld Olsen fortørnet over, men det har han såmænd ingen grund til. Jeg vil også gerne citere fra et af regeringens Jørgensen-Christophersens store forbilleder, og man vil se, at sammenfaldet er noget nær fuldkomment:

»Jeg havde håbet, at det havde kunnet lade sig gøre på forhånd at aftale et samarbejde enten i en regering af to eller flere partier eller i en fast samarbejdsaftale.«

Og videre:

»Det, det nu gælder om, er, at vi ikke ødelægger de muligheder, der er. De seneste opgørelser viser, at priserne er ved at komme i ro, at betalingsbalancen er blevet forbedret, at renten er for nedadgående til gavn for hele erhvervslivet og ikke mindst for byggeriet. Hvis vi i det danske samfund kan lade være med at ødelægge dette grundlag og i stedet forstærke en rigtig udvikling og bygge videre på den, kan vi også komme igennem de store vanskeligheder, som vi står over for.

Det største og vigtigste problem er arbejdsløsheden. Regeringen har iværksat en række foranstaltninger, som bidrager til at formindske ledigheden. . . En virkelig effektiv indsats over for ledigheden kræver imidlertid fremfor alt én ting: at vi beslutsomt vil sætte ind på at bremse stigningerne i omkostningerne.«

Det var et forbillede, som er betydelig tættere på end Madsen-Mygdal. Det var såmænd statsminister Poul Hartlings tiltrædelseserklæring den 23. januar 1975, noget nær krensens start.

I debatten om dette oplæg blev han væltet af venstrefløjen, af socialdemokratiet, af de radikale og af enkelte andre, for en så reaktionær politik måtte standses i opløbet, mente man dengang. Og hvorfor? Ja, der var selvfølgelig forskellige begrundelser, men lad mig citere, hvad den socialdemokratiske ordfører, hr. Heinesen, sagde ved den lejlighed, Folketingstidende 1974-75, 2. samling, sp. 105:

»Regeringens finanslovsforslag er meget urealistisk. Det skyldes især tre forhold. For det første indeholder det forslag til nedskæringer og afgiftsforhøjelser, som i vid udstrækning stadig savner tilslutning fra et flertal. For det andet er væsentlige udgiftsposter underbudgetteret. For det tredje indeholder finanslovsforslaget betydelige besparelser, om hvilke regeringen ikke aner, hvordan de konkret skal gennemføres.«

Og her står vi så nu med Hartlings drøm af en regering, med den samme politik, med de samme påstande om, at nu er priserne kommet i ro og betalingsbalancen er blevet forbedret og renten er for nedadgående, med et finanslovsforslag, som burde være urealistisk af præcis de samme tre grunde, som hr. Heinesen fremdrog dengang, med den samme påstand om, at regeringen har iværksat foranstaltninger, som mindsker ledigheden. Den eneste forskel i selve ordlyden er, at statsminister Hartlings sætning om, at det største og vigtigste problem er arbejdsløsheden, ikke forekommer hos statsminister Anker Jørgensen. Men i forhold til resten af talen ville det også være topmålet hykleri, hvis han sagde det, for det fremgår jo tydeligt, at SV-regeringen ikke betragter arbejdsløsheden som det største og vigtigste problem, om noget problem overhovedet. Nu er arbejdsløsheden da også kun tredoblet, siden Hartling holdt sin tale.

Nu skal denne sammenligning ikke opfattes sådan, at socialdemokratiet først med dannelsen af SV-regeringen er begyndt at føre reaktionær politik. Faktisk var det sådan allerede dengang, at sammenfaldet i S' og Vs krisepolitik var altdominerende, at selve filosofien var den samme. Faktisk videreførte den socialdemokratiske regering Hartlings linje fra den første dag, den var på taburetterne.

Vi har ikke haft vrangforestillinger om nogen væsentlig forskel mellem de to. Når vi har foretrukket en socialdemokratisk mindretalsregering og betegnet en flertalsregering over midten som det værst tænkelige, skyldes det noget andet, nemlig at vi anser en socialdemokratisk mindretalsregering for den, der er mest påvirkelig af arbejderklassens reaktioner, mens flertalsregeringen over midten er den, der bedst formår at gennemføre angrebene på arbejderklassen og at reorganisere